

Преюдициални въпроси

- 1) Може ли член 8 от Директива 1999/5/ЕО на Европейския парламент и на Съвета да се тълкува в смисъл, че тази разпоредба относно свободното движение на радионавигационното оборудване и далекосъобщителното крайно оборудване (наричано по-нататък „оборудването“) не позволява да се налагат допълнителни задължения с оглед търговското предлагане на оборудване, което попада в приложното поле на посочената директива и върху което производител със седалище в друга държава-членка е поставил маркировка „СЕ“?
- 2) Що се отнася до задълженията във връзка с предлагането на пазара, могат ли разпоредбите на член 2, букви д) и е) от Директива 2001/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета да се тълкуват в смисъл, че субектът, който извършва търговското предлагане на оборудването в държава-членка (без да е участвал в произвеждането му) и чието седалище не се намира в същата държава-членка като това на производителя, може също да се счита за производител?
- 3) Могат ли разпоредбите на член 2, буква д), i), ii) и iii) и буква е) от Директива 2001/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета да се тълкуват в смисъл, че от дистрибутора (който не съвпада с производителя) на оборудване, произведено в друга държава-членка, може да се изисква да изготвя декларация за съответствие, съдържаща свързаните с въпросното оборудване технически данни?
- 4) Могат ли разпоредбите на член 2, буква д), i), ii) и iii) и буква е) от Директива 2001/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета да се тълкуват в смисъл, че субект, който поема грижата единствено за предлагането на пазара в държава-членка, където се намира и неговото седалище, може също да се счита за производител на търгуваното оборудване, когато дейността на въпросния дистрибутор не засяга безопасността на оборудването?
- 5) Може ли член 2, буква е) от Директива 2001/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета да се тълкува в смисъл, че е възможно и от дистрибутора по смисъла на тази разпоредба да се изисква да спазва изискванията, които във всеки случай са приложими единствено към производителя по смисъла на член 2, буква д) от тази директива, като например изготвянето на декларация за съответствие, съдържаща свързаните с въпросното оборудване технически данни?
- 6) Възможно ли е с член 30 (предишен член 36) от Римския договор и/или с едно от т. нар. „задължителни изисквания“ (*mandatory requirements*) да се обосновава изключение от прилагането на формулата *Dassonville*, като се имат предвид също принципите на равностойност (*principle of equivalence*) и на взаимно признаване (*mutual recognition*)?
- 7) Може ли член 30 (предишен член 36) от Римския договор да се тълкува в смисъл, че не допуска никакво ограничение

на вноса или предлагането на пазара на стоки в транзит освен на основанията, изброени в този член?

- 8) Маркировката „СЕ“ удовлетворява ли принципа на равностойност и/или принципа на взаимно признаване, както и изискванията на член 30 (предишен член 36) от Римския договор?
- 9) Може ли маркировката „СЕ“ да се тълкува в смисъл, че когато оборудването носи маркировката „СЕ“ държавите-членки не могат да обосновават прилагането на никакви други технически разпоредби или разпоредби за качество към въпросното оборудване?
- 10) Могат ли разпоредбите на член 6, параграф 1 и на член 8, параграф 2, второ изречение от Директива 2001/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета да се тълкуват в смисъл, че за целите на търговското предлагане на стоките производителят и дистрибуторът могат да се считат като подчинени на аналогични задължения, когато производителят не предлага на пазара въпросните продукти?

Преюдициално запитване, отправено от Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Унгария) на 7 април 2008 г. — VB Pénzügyi Lízing Zrt./Ferenc Schneider

(Цело C-137/08)

(2008/C 183/15)

Език на производството: унгарски

Препращаща юрисдикция

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Страни в главното производство

Ищец: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Ответник: Ferenc Schneider

Преюдициални въпроси

- 1) Изисква ли защитата на потребителите, гарантирана в Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (⁽¹⁾), от страна на националния съдия да се произнесе служебно, дори при липса на искане в този смисъл и независимо от вида на производството — исково или охранително, относно неравноправния характер на договорна клауза, на която има позоваване пред него, в рамките на проверката на собствената си териториална компетентност?

- 2) Доколкото на първия въпрос следва да се отговори утвърдително, кои са критериите, които националният съдия може да вземе предвид в рамките на тази проверка, по-специално, когато договорна клауза определя местната подсъдност не в полза на съдилищата, в чийто район се намира седалището на продавача или доставчика, а в полза на съдилища с различен район, въпреки че последните се намират в близост до това седалище?
- 3) Изключва ли член 23, първа алинея от Протокола относно Статута на Съда, приложен към Договора за Европейски съюз, към Договора за създаване на Европейската общност и към Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия възможността за националният съдия, който започва преюдициално производство, да информира също, служебно, за него същевременно министъра, който в собствената му държава-членка е отговорен за правосъдието?

(¹) ОВ 1993 г., L 95, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273.

Преюдициално запитване, отправено от Fővárosi Ítéltábla (Република Унгария) на 7 април 2008 г. — Hochtief AG, Linde-Kca-Dresden GmbH/Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Дело C-138/08)

(2008/C 183/16)

Език на производството: унгарски

Препращаща юрисдикция

Fővárosi Ítéltábla

Страни в главното производство

Иници: Hochtief AG, Linde-Kca-Dresden GmbH

Отвeтник: Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Встъпила страна: Budapest Főváros Önkormányzata

Преюдициални въпроси

- 1) Приложим ли е член 44, параграф 3 от Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (¹), който е заменил член 22 от Директива 93/37/ЕО на Съвета относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство (²), ако процедура за обществена

поръчка е започнала по време, когато въпреки че Директива 2004/18/ЕО вече е била в сила, определеният за нейното транспониране срок не е бил изтекъл, така че тя все още не е била инкорпорирана в националното право?

- 2) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен: като се има предвид текстът на член 44, параграф 3 от Директива 2004/18/ЕО, според който „при всички случаи броят на поканените кандидати трябва да е достатъчен, за да се гарантира реална конкуренция“, следва ли ограничението на броя на подходящите кандидати да се разбира в смисъл, че в случай на процедура на договаряне с предварително публикуване на обявление за обществена поръчка при втория етап от възлагането на обществената поръчка задължително трябва да има минимален брой кандидати (трима)?
- 3) Ако отговорът на първия въпрос е отрицателен: следва ли условието да има „достатъчен брой подходящи кандидати“, предвидено в член 22, параграф 3 от Директива 93/37/ЕО на Съвета относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, да се разбира в смисъл, че при липса на достатъчно кандидати за достигане на минималния брой (трима) процедурата не може да продължи с поканата за представяне на оферта?
- 4) Ако Съдът даде отрицателен отговор на третия въпрос: приложим ли е член 22, параграф 2, втора алинея от Директива 93/37/ЕО — намиращ се сред разпоредбите, свързани с ограничените процедури — съгласно който „във всички случаи броят на кандидатите, поканени да представят оферта, следва да е достатъчен, за да се гарантира действителна конкуренция“, към уредената от параграф 3 процедура на договаряне, която обхваща два етапа?

(¹) ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116.

(²) ОВ L 199, стр. 54.

Преюдициално запитване, отправено от Oberlandesgerichts Karlsruhe (Германия) на 7 април 2008 г. — Наказателно производство срещу Rafet Kçiku

(Дело C-139/08)

(2008/C 183/17)

Език на производството: немски

Препращаща юрисдикция

Oberlandesgericht Karlsruhe